

Als de rododendron bloeit

Santa Montefiore bij Boekerij:

Onder de ombu-boom
Het vlinderkistje
De Vergeet mij niet-sonate
De zwaluw en de kolibrie
Valentina's laatste reis
De zigeunermadonna
Het geheim van Montague
De Franse tuinman
In de schaduw van het palazzo
De affaire
Villa Magdalena
Fairfield Park
De vuurtoren van Connemara
De dochter van de imker
De witte duif
Onder de Italiaanse zon
Een handvol geluk (voorheen Het gouden licht)
Naar de overkant
Een tijdloze liefde
Bij het licht van de maan
Een nieuw begin
Wacht op mij
De kus

De vrouwen van kasteel Deverill
Als de rododendron bloeit
De laatste roos van de zomer
De vergeten Deverill
De verre horizon

SANTA MONTEFIORE

Als de rododendron bloeit

De dochters van Deverill blijven voor altijd
met hun geboorteplaats verbonden

Eerste druk 2016
Achtttiende druk 2023

ISBN 978-90-225-9987-7
ISBN 978-94-023-0592-0 (e-book)
ISBN 978-90-528-6261-3 (AUDIO)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Deverill Chronicles: Daughters of Castle Deverill*
Vertaling: Erica Feberwee
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign
Omslagbeeld: © Shutterstock / Steve Roche
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

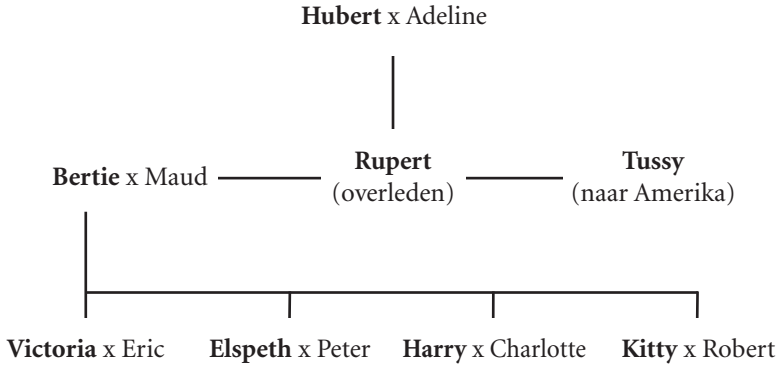
© 2016 Santa Montefiore
© 2016 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

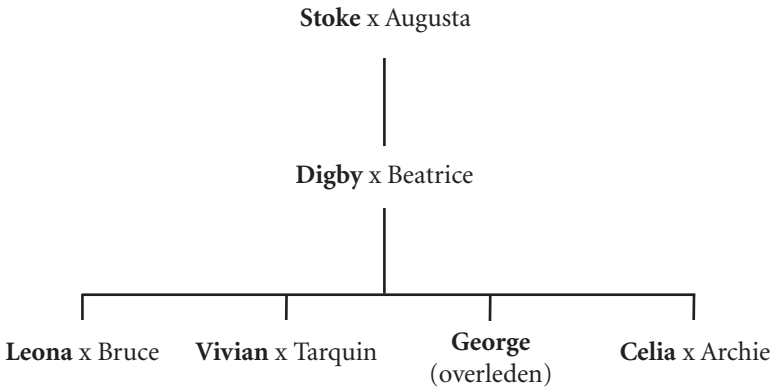
*Voor Sebag,
in liefde en dankbaarheid*

Castellum Deverilli est suum regnum
Het kasteel van een Deverill is zijn koninkrijk

De Deverills van kasteel

De deverills van Deverill

BARTON DEVERILL

Ballinakelly, graafschap Cork, 1662

Een zilte wind streek over de witte stranden van Ballinakelly Bay. Hij scheerde over de grimmige, hoog oprijzende kliffen en voerde het sombere gekrijs van zeemeeuwen en het beukende geraas van de golven met zich mee. Grijs wolken dreven laag langs de hemel, een zachte motregen hing als mist boven het land. De lieflijke groene weiden en de geel bloeiende gaspeldoorn leken hun gewelddadige geschiedenis te loochenen, want zelfs in het doffe, vroege lentelicht bezat Ierland een volmaakte, onschuldige schoonheid. En terwijl Barton Deverill, de eerste Lord Deverill van Ballinakelly, zag hoe een streep zonlicht de ogenschijnlijk massieve groene baldakijn doorboorde, zwoer hij de littekens van Cromwells wreedheid te zullen uitwissen en de mensen die onder zijn gezag waren geplaatst troost en welvaart te brengen.

Schrijlings op zijn paard gezeten, in een fluwelen mantel van het diepste karmozijnrood, met een wuivende veer in zijn zwierige, breedgerande hoed, zijn voeten in hoge leren laarzen met zilveren sporen en met zijn zwaard aan zijn riem, liet hij zijn blik over het uitgestrekte gebied gaan dat koning Karel II hem recentelijk bij diens kroning had geschonken, uit dankbaarheid voor zijn loyaliteit. Want Barton Deverill was een van de belangrijkste legeraanvoerders geweest in de strijd tegen Cromwell. Na de nederlaag bij Worcester was Barton met de koning naar Frankrijk gevlucht, waar ze jarenlang in ballingschap hadden doorgebracht. Een adellijke titel en een stuk land vormden een bevredigende compensatie voor de familiebezittingen in Engeland die Cromwell had geconfisqueerd en voor de vele jaren waarin Barton zich in dienst had gesteld van de kroon. Inmiddels was hij niet langer een jongeling die dorste

naar strijd en avontuur, maar een man op leeftijd. Hij verlangde ernaar zijn zwaard af te leggen en te genieten van de vruchten van zijn inspanningen. En waar zou hij zich beter kunnen vestigen dan hier, in dit land dat zo verbijsterend rijk was aan schoonheid?

Het kasteel begon vorm aan te nemen. Het verrees op een plek vanwaar het uitkeek over zee en beloofde schitterend te worden, met torens en pinakels en met hoge dikke muren, sterk genoeg om iedere vijand te weerstaan, ook al had Lord Deverill liever gewild dat er geen vijanden meer waren geweest. Hij mocht dan een overtuigd protestant zijn, een Engelsman in hart en nieren, maar hij begreep niet waarom de katholieke Ieren en hij elkaar niet konden tolereren en zelfs respecteren. Het verleden bestond slechts in de herinnering, de toekomst werd gesmeed uit de opvattingen van het heden. In zijn ogen moest het met begrip en acceptatie mogelijk zijn in vrede met elkaar te leven.

Hij gebaarde naar zijn omvangrijke escorte, waarop de groep langzaam haar weg vervolgde naar Ballinakelly, het nabijgelegen gehucht. Door de hevige regens van die nacht was de weg veranderd in een modderpoel. Het zompige geluid van de paardenhoeven kondigde hun komst al van verre aan en deed de dorpingen de schrik om het hart slaan. Na al het bloedvergieten waarvan ze getuige waren geweest, konden ze Engelsen te paard nooit meer welwillend tegemoet treden. De mannen sloegen de groep ruiters dan ook wantrouwend gade. Het was voor hen de eerste kennismaking met hun nieuwe heer en meester. De vrouwen verbleekten, riepen gejaagd hun kinderen bij zich en gooiden de deur van hun huis met een klap achter zich dicht. Alleen een groepje opgeschoten jeugd liet zich geen angst aanjagen en bleef staan in de druilerige regen. Op hun blote voeten en met hun grote, hongerige ogen zagen de jongens eruit als vogelverschrikkers en vormden ze een schrill contrast met de Engelse hoge heren met hun fraaie leren laarzen en hun hoeden met veren.

Lord Deverill hield zijn paard in en keerde zich naar zijn vriend, Sir Toby Beckwyth-Stubbs, een gezette man met een indrukwekkende kastanjebruine snor en lange krullen, gekapt in de stijl van koning Karel I. 'Dus dit is het hart van mijn rijk.' Lord Deverill gebaarde om zich heen. 'Ik vrees dat ik niet bijster geliefd ben,' voegde hij er met enige ironie aan toe.

‘Na jaren bloedvergieten is de bevolking wantrouwend geworden, Barton,’ merkte Sir Toby op. ‘Ik weet zeker dat ze met milde, maar rechtvaardige hand weer in het gareel te dwingen zijn.’

‘Ik weiger me te bedienen van de dwang waar jij op doelt, mijn vriend.’ Barton verhief zijn stem. ‘Als de bevolking me trouw zweert, zal ik een barmhartig heer zijn.’

Toen werd hun de weg versperd door een vrouw in een lange, zwarte Bandon-cape. Op het moment dat ze verscheen, was het alsof de wind ging liggen. Een doodse stilte viel over het dorp. Ook de haveloze jeugd droop af, waardoor alleen de vrouw in het zwart overbleef. Haar gewaad sleepte door de modder.

‘Wie is dat?’ vroeg Lord Deverill gebiedend.

De rentmeester van het landgoed bracht zijn paard naast dat van zijn heer. ‘Dat is Maggie O’Leary, milord.’

‘En wie is Maggie O’Leary?’

‘De O’Leary’s waren eigenaar van de grond waarop u uw kasteel bouwt, milord.’

‘Aha.’ Lord Deverill wreef nadenkend over zijn baard. ‘Dus die wil ze terug,’ grapte hij ten slotte tot groot vermaak van zijn escorte, van wie velen het hoofd achterovergooiden en het uitschaterden. Maar de jonge vrouw bleef hen zo strak en onverschrokken aanstaren dat hun gelach al snel overging in een nerveus gegrinnik. Niemand durfde haar blik te beantwoorden. ‘Ik ben best bereid iets voor die grond te betalen,’ voegde Lord Deverill eraan toe.

‘Ze is gek,’ siste Sir Toby nerveus. ‘Ik stel voor dat we haar nu meteen de mond snoeren en korte metten met haar maken.’

Maar Lord Deverill stak zijn hand op. ‘Nee. Ik wil horen wat ze te zeggen heeft.’ Het kalme zelfvertrouwen dat ze uitstraalde had zijn nieuwsgierigheid gewekt.

Maggie O’Leary hief sierlijk haar bleke handen – een snelle, soepele beweging, als het gefladder van twee sneeuwwitte duiven – en schoof haar kap naar achteren. De adem stakte Lord Deverill in de keel. Ze was de mooiste vrouw die hij ooit had gezien. Zelfs de vrouwen aan het Franse hof konden niet in haar schaduw staan. Haar lange, zwarte haren glansden als ravenvleugels, haar huid was bleek als het licht van de maan. Haar volle mond, die zich verachtelijk krulde, was zo rood als winter-

bessen. Maar het waren haar lichtgroene ogen die de lach op de lippen van de mannen deed bevrozen en die maakten dat de rentmeester vol overgave een kruis sloeg. ‘Blijf waakzaam, milord,’ fluisterde hij. ‘Ze is een heks.’

Maggie O’Leary stak haar kin naar voren en keek Lord Deverill aan. Toen begon ze te spreken, met een stem zo zacht en vloeiend als een milde zomerbries. *‘Is mise Peig Ni Laoghaire. A Tiarna Deverill, dhein tú éagóir orm agus ar mo shliocht trín ár dtalamh a thógáil agus ár spiorad a bhriseadh. Go dtí go gceartaíonn tú na h-éagóracha siúd, cuirim malacht ort féin agus d-oidhrí, I dtreo is go mbí sibh gan suaimhneas síoraí I ndomhan na n-anmharbh.’*

Lord Deverill keerde zich naar zijn rentmeester. ‘Wat zei ze?’ De oude man slikte. Hij durfde het nauwelijks te herhalen. ‘Nou?’ drong Lord Deverill aan. ‘Voor de draad ermee! Of heb je je tong verloren?’

‘Zoals u wilt, Lord Deverill, maar God behoeft ons voor deze heks.’ Hij schraapte zijn keel en vertaalde met ijle, bevende stem wat de vrouw had gezegd. “‘Lord Deverill, door ons land te roven, hebt u onze ziel gebroken en mij en mijn nakomelingen groot onrecht aangedaan. Tot u dat onrecht ongedaan maakt, vervloek ik u en uw erfgenamen, en zal uw ziel geen rust vinden en dolen door het rijk der on-doden.’” Achter hem hield het voltallige escorte geschokt de adem in. Sir Toby reikte naar zijn zwaard.

Lord Deverill keerde zich met een ongemakkelijke glimlach naar zijn mannen. ‘We zijn toch niet bang voor de loze dreigementen van een boerin?’ schamperde hij. Toen hij zich weer omdraaide, lag de weg er verlaten bij. Maggie O’Leary was nergens meer te bekennen.

DEEL 1

1

Ballinakelly, 1925

Kitty Trench bukte zich om een kus op het perzikwangetje van het kind te drukken. Toen de kleine Jack haar glimlach beantwoordde, stroomde haar hart over van bitterzoete vertedering. ‘Denk erom dat je lief bent voor miss Elsie,’ zei ze zacht, met een aai over zijn hoofdje. Hij had hetzelfde vuurrode haar als zij. ‘Ik blijf niet lang weg.’ Toen ze zich naar de nanny keerde, maakte haar vertedering plaats voor vastberadenheid. ‘Denk erom dat je hem goed in de gaten houdt, Elsie. Je mag hem geen moment uit het oog verliezen.’

Miss Elsie fronste haar wenkbrauwen en vroeg zich af of de ongerustheid van Mrs. Trench iets te maken had met de onbekende vrouw die eerder op de dag in de tuin was verschenen. Ze had met een uitdrukking van gekweld verlangen naar het kind gekeken, alsof de aanblik van de kleine Jack haar intens verdrietig stemde. Miss Elsie was naar haar toe gelopen en had gevraagd of ze haar kon helpen, maar de vrouw had een excuus gemompeld en zich naar het hek terug gehaast. Merkwaardig, vond miss Elsie, en ze had Mrs. Trench dan ook onmiddellijk gewaarschuwd. De heftigheid van haar reactie had de nanny doen schrikken. Mrs. Trench was spierwit geworden en de angst in haar ogen deed vermoeden dat ze de komst van de onbekende al heel lang had gevreesd. Ze had radeloos haar handen gewrongen en verontrust naar buiten gekeken, met diepe rimpels in haar voorhoofd. Toen was ze abrupt, vastberaden naar buiten gerend, de tuin in, en door het hek aan het eind daarvan verdwenen. Miss Elsie wist niet wat zich tussen de twee vrouwen had afgespeeld, maar toen Mrs. Trench een half uur later terugkwam zagen haar ogen rood, alsof ze had gehuild, en beefde ze over haar hele

lichaam. Ze had de kleine Jack in haar armen genomen en hem zo strak tegen zich aan getrokken dat miss Elsie bang was dat het kind geen lucht kreeg. Vervolgens was ze naar boven gelopen, naar haar slaapkamer, nog altijd met de kleine Jack op de arm. Miss Elsie was met duizend-en-een onbeantwoorde vragen achtergebleven.

En die vragen waren nog steeds niet beantwoord. ‘Ik zal hem geen moment alleen laten, Mrs. Trench,’ zei ze met een geruststellende glimlach. ‘Daar kunt u van op aan.’ Ze nam het kind bij de hand. ‘Kom, master Jack, dan gaan we met je trein spelen.’

Kitty liep naar buiten, naar de stallen, en zadelde haar merrie. Terwijl ze de singel strak aantrok en dichtgespte, ging ze in gedachten terug naar de gebeurtenissen van de vorige dag. Ze had er de halve nacht van wakker gelegen en toen ze eindelijk in slaap was gevallen, had ze ervan gedroomd. Want de vrouw die miss Elsie in de tuin had gezien, was Bridie Doyle, de biologische moeder van de kleine Jack. Het kind was geboren uit een kortstondige verhouding tussen Lord Deverill, Kitty’s vader, en Bridie, die destijds als Kitty’s kamenier op het kasteel werkte. Ze had het kind in een klooster in Dublin ter wereld gebracht en het daar achtergelaten toen ze naar Amerika vertrok. Iemand had het kleine jongetje vervolgens uit het klooster gehaald en te vondeling gelegd op de veranda van het jachthuis, met een briefje aan Kitty waarin haar werd gesmeekt goed voor het kind te zorgen. Wat had ze dán moeten doen, vroeg ze zich af terwijl ze in het zadel klom. In haar ogen had ze Bridie een enorme dienst bewezen, waarvoor haar vroegere vriendinnetje haar eeuwig dankbaar zou moeten zijn. Uiteindelijk had Kitty’s vader zijn buiten-echtelijke zoon erkend, maar het waren Kitty en haar man Robert die altijd voor haar halfbroertje hadden gezorgd. Ze hield van hem als van een eigen kind, dus er was niets wat haar van de kleine Jack zou kunnen scheiden. Maar nu was Bridie uit Amerika teruggekomen om haar zoon op te eisen. ‘Destijds heb ik afstand van hem moeten doen, maar dat laat ik niet nog eens gebeuren,’ had ze gezegd, waarop angst zich als een ijzige vuist om Kitty’s hart had gesloten.

Met een gesmoorde snik reed ze het erf af. Het was nog niet eens zo lang geleden dat Bridie en zij zo hecht waren geweest dat ze wel zusjes leken. Wanneer Kitty dacht aan alles wat ze had verloren, besefte ze dat haar vriendschap met Bridie een van de pijnlijkste verliezen was. En ze

besepte ook dat een verzoening onmogelijk was nu de kleine Jack tussen hen in stond. Ze zou moeten accepteren dat de Bridie van vroeger, het vriendinnetje dat haar zo dierbaar was geweest, er al lang niet meer was.

In galop joeg ze over de velden naar wat restte van de ooit zo schitterende zetel van de familie, de zwartgeblakerde ruïne die nog slechts werd bewoond door roeken en door de geesten van de doden. Vóór de brand, inmiddels vier jaar geleden, had kasteel Deverill een trotse, tijdloze aanblik geboden met zijn hoge ramen waarin de wolken zich spiegelde die vanuit zee over het land trokken; ramen als heldere ogen, vervuld van dromen. Ze dacht aan Adeline, haar grootmoeder, in haar kleine zitkamer waar het rook naar sering en brandende turf; aan Hubert, haar grootvader, die vanuit zijn kleedkamer op katholieke schoot – ‘die verdorpe papen’, zoals hij ze noemde. Ze herinnerde zich de stoffige geur van de bibliotheek, waar ze *portercake* aten en *bridge* speelden. En ze dacht aan de kast onder de bediendentrap, waar Bridie en zij zich als kinderen verstopten. Ze glimlachte bij de herinnering aan hoe ze wegglipte uit het jachthuis, verlangend naar de gezelligheid en de liefde die ze thuis miste en die ze bij haar grootouders vond. Het kasteel was destijds haar toevluchtsoord geweest, waar ze had kunnen ontsnappen aan haar kille moeder en haar akelige gouvernante. Nu stond het symbool voor verdriet en verlies, voor een tijd die voorgoed voorbij was en die zo veel stralender en betoverender leek dan het heden.

Nu haar vader geen andere mogelijkheid had gezien dan het te verkopen, vervulden de herinneringen aan het kasteel in zijn hoogtijdagen haar met weemoed en verlangen. Nog even, dan ging het over in andere handen, en bij de gedachte aan Barton Deverill, de eerste Lord Deverill van Ballinakelly en de stichter van het kasteel, verkrampde haar hart van pijn en verdriet. Door de brand waren driehonderd jaar familiegeschiedenis teruggebracht tot as en vervallen muren, waarbinnen de erfgenamen van de titel tot in lengte van dagen gevangenzaten, dolende geesten die nooit rust zouden vinden. Wat moest er van hén worden? Het was beter geweest als haar vader de ruïne aan een O’Leary had gegeven. Dan had hij de dolende geesten bevrijd en zichzelf hun lot bespaard. Maar Bertie Deverill geloofde niet in de vloek van Maggie O’Leary. Alleen Kitty en Adeline bezaten de gave dat ze de dolende geesten konden zien, waardoor ze wisten welk droevig lot ook Bertie te wachten stond. Als

kind had Kitty de geesten vermakelijk gevonden, nu stemden ze haar verdrietig.

Eindelijk kwam het kasteel in zicht. De westelijke toren, waarin haar grootmoeder zich na de brand had geïnstalleerd, was nog intact. De rest deed denken aan het geraamte van een reusachtig dier dat met het verstrijken van de tijd door het woud zou worden opgeëist. Klimop en winde overwoekerden de gebroken muren, slingerden zich door de lege kozijnen naar binnen en zouden niet rusten tot ze ook de laatste steen hadden ingekapseld. Maar ondanks alles bezat het kasteel voor Kitty nog altijd een magische aantrekkingskracht.

Ze hield de teugels in en ging van galop over in draf bij wat eens het croquetveld was geweest, nu nauwelijks meer te herkennen onder het onkruid en het hoge gras. Aan het eind van het veld gekomen steeg ze af, en ze leidde haar paard aan de teugel naar de voorkant van het kasteel. Daar werd ze opgewacht door haar nichtje. Celia Mayberry stond, gehuld in een lange donkere mantel, naast een glimmende, zwarte auto. Onder haar elegante cloche had ze haar blonde haar samengebonden in een keurige chignon. Zodra ze Kitty in de gaten kreeg, begon ze te stralen.

‘Kitty, lieverd!’ riep ze opgewonden, en ze viel haar uitbundig om de hals. Ze rook naar rozen. En naar geld, kon Kitty niet nalaten te denken, terwijl ze haar omhelzing met dezelfde uitbundigheid beantwoordde.

‘Wat een heerlijke verrassing!’ zei ze, en dat meende ze oprecht. Celia hield bijna net zo veel van het kasteel als zij, dankzij de vele zomers die ze er had doorgebracht, samen met de rest van de ‘Londense Deverills’, zoals de Engelse tak van de familie werd genoemd. Kitty had de neiging zich aan Celia vast te klampen zoals ze zich ook aan haar herinneringen vastklampte, want terwijl haar leven in talloze opzichten dramatisch was veranderd, was haar nichtje dezelfde gebleven. En daar was Kitty dankbaar voor, zeker naarmate ze ouder werd en het verleden steeds verder achter haar kwam te liggen. ‘Waarom heb je niet geschreven dat je kwam? Dan had je bij ons kunnen logeren.’

‘Ik wilde je verrassen.’ Celia zag eruit als een klein meisje dat popelde van ongeduld om een geheim te verklappen.

‘Nou, dat is je dan gelukt.’ Kitty keek langs de gevel van het kasteel omhoog. ‘Het lijkt wel een geest, vind je ook niet? Een van de geesten van vroeger, toen we nog kinderen waren.’

‘Maar het wordt herbouwd,’ zei Celia met grote stelligheid.

‘Hoe weet je dat?’ Kitty keek haar nichtje enigszins geschrokken aan. ‘Is het verkocht? En aan wie dan? Trouwens, ik geloof niet dat ik het wil weten.’

Celia begon te lachen. ‘Aan mij!’ riep ze uit. ‘Ik heb het gekocht! Is het niet heerlijk? Ik ga de geesten uit het verleden weer tot leven wekken. Dan kunnen jij en ik al die heerlijke momenten uit onze jeugd opnieuw beleven, via onze kinderen.’

‘Jij?’ Kitty hijgde van verbazing. ‘Heb jij het kasteel gekocht?’

‘Nou, strikt genomen heeft Archie het gekocht. Ach, wat heb ik toch een royale echtgenoot!’ Celia straalde van geluk. ‘Is het niet verrukkelijk? Ik ben tenslotte ook een Deverill! Dus ik heb net zo veel recht op het kasteel als de rest van de familie. Zeg dat je er blij mee bent! Toe! Alsje-blijft!’

‘Natuurlijk ben ik er blij mee. En het is een opluchting dat het niet naar een vreemde gaat. Maar eerlijk gezegd ben ik ook een beetje jaloers,’ bekende Kitty enigszins beschaamd.

Celia viel haar nichtje nogmaals om de hals. ‘Maar krijg alsjeblijft geen hekel aan me. Ik heb het voor óns gedaan. Voor de familie. Het kasteel mocht niet in vreemde handen komen. Dat voelt alsof je je kind afstaat. Ik kon niet leven met het idee dat iemand anders het kasteel zou herbouwen. Op de plek waar wij zo veel herinneringen hebben liggen! Maar nu kunnen we er allemaal van genieten. Jij blijft gewoon in het White House wonen, en oom Bertie in het jachthuis. Tenminste, als hij dat wil. En dan kunnen we als familie allemaal samen weer gelukkig zijn. Na alles wat we hebben meegemaakt, hebben we dat wel verdiend. Waar of niet?’

Kitty glimlachte toegeeflijk om de hang naar drama die haar nichtje nu eenmaal eigen was. ‘Natuurlijk, Celia. Je hebt gelijk. Het is heerlijk dat het kasteel weer tot leven wordt gewekt. Door een Deverill. Zo hoort het. Ik wou alleen dat ik die Deverill was.’

Celia legde met een glimlach een hand op haar buik. ‘Ik ben in verwachting.’

‘Lieve hemel! Heb je nog meer verrassingen?’

‘Nee, dat was het. Maar nu moet jij wel een beetje voortmaken met kinderen. Ik hoop zo dat we allebei dochters krijgen. Dan kunnen ze samen

op het kasteel opgroeien. Net als wij destijds.’ Kitty beseftte dat Celia haar verleden had herschreven, dat ze was ‘vergeten’ dat ze alleen de zomers op het kasteel had doorgebracht en zichzelf een complete jeugd in Ierland had aangemeten. Celia behoorde tot die oppervlakkige types die hun eigen geschiedenis veranderden als dat hun beter uitkwam, en die vervolgens oprecht geloofden in het product van hun verbeelding. ‘Kom mee.’ Celia nam Kitty bij de hand en trok haar mee naar binnen, naar wat ooit de indrukwekkende hal was geweest. ‘We gaan op verkenning. Ik heb grootse plannen! Het moet weer net zo worden als vroeger. Maar dan nóg mooier. Weet je nog, het laatste zomerbal? Wat was dat schitterend!’

Samen waadden ze door kniehoog onkruid en verbaasden ze zich over de kleine bomen die tussen distels en doornstruiken uit de grond schoten en met hun spichtige takken naar het licht reikten. De grond was zacht onder hun laarzen, en terwijl ze van kamer naar kamer liepen, verastten ze hier en daar een roek of een ekster, die verschrikt en verontwaardigd krijsend opvloog. Celia kwetterde maar door en bracht het verleden tot leven met kleurrijke anekdotes en dierbare herinneringen. Kitty slaagde er echter niet in zich te onttrekken aan de sfeer van trieste verlatenheid die tussen de puinhopen hing en die haar als een zware, zwarte sluier dreigde te verstikken. Het verdriet om de dood van haar grootvader Hubert, die was omgekomen bij de brand, drukte nog altijd loodzwaar op haar. Net als de dood van haar grootmoeder, Adeline, die amper een maand geleden was gestorven, helemaal alleen, in de westelijke toren. Kitty dacht ook aan Michael Doyle, de broer van Bridie, die het kasteel in lichtelaaie had gezet; aan haar dwaasheid om hem ter verantwoording te roepen, waarop hij haar had verkracht. In de keuken van de boerderij, waar niemand haar had gehoord, hoe wanhopig ze ook om hulp had geroepen. En ze dacht aan Jack O’Leary, haar minnaar; aan hun ontmoeting bij de muur in de tuin, waar hij haar hartstochtelijk had omhelsd en haar had gesmeekt met hem mee te gaan naar Amerika; aan die ochtend toen ze had gezien hoe hij op het station werd gearresteerd en weggevoerd. Haar hoofd begon te tolleren. Haar hart verkrampde van angst terwijl de monsters uit het verleden uit hun slaap werden gewekt. Ze liet Celia achter in wat er nog restte van de eetkamer en ont-snapte naar de bibliotheek, om haar toevlucht te zoeken bij haar dierbare herinneringen aan portercake, bridge en whist.

Ze sloot haar ogen en leunde met een diepe zucht tegen de muur, in het besef van haar tegenstrijdige gevoelens jegens haar vrolijk kwetterende nichtje, dat maar doorbabbelde over een huis waarvan ze het verleden nauwelijks kende, en al helemaal niet begreep. De herfstwind die rond de kasteelmuren huilde overstemde Celia's gekwetter. En zodra Kitty haar ogen sloot, werd ze zich dankzij haar zesde zintuig bewust van de geesten die zich om haar heen verzamelden. De kilte tussen de muren werd nog ijziger, terwijl ze zich liet meevoeren naar haar jeugd. Aarzelend deed ze haar ogen weer open. En daar stond haar grootmoeder. Het was alsof ze leefde, ook al zag ze er jonger uit dan op het moment van haar overlijden en ook al straalde ze oogverblindend, alsof ze door heldere lampen werd beschenen. Achter haar zag Kitty haar grootvader Hubert, en Barton, de eerste Lord Deverill van Ballinakelly, en alle andere onfortuinlijke Lords Deverill die door de vloek van Maggie O'Leary gedoemd waren om eeuwig in het voorgeborchte te blijven ronddolen. Ze verschenen en vervaagden als gezichten die zich spiegelden in de geslepen vlakken van een kostbare edelsteen.

Kitty knipperde met haar ogen toen Adeline liefdevol naar haar glimlachte. 'Je weet toch dat ik nooit ver weg ben, kindje,' zei ze. Tranen van ontroering stroomden over Kitty's wangen, maar ze merkte het amper.

'Ik mis u, grootmama,' fluisterde ze.

'Kop op, Kitty. Als iemand weet dat het alleen de beperkingen van onze waarneming zijn die ons scheiden, dan ben jij het. We zijn door de liefde voor altijd verbonden. Wanneer het eenmaal jouw tijd is, zul je de eeuwigheid leren begrijpen. Maar nu hebben we aardse zaken te bespreken.'

Kitty veegde met haar leren handschoen over haar wangen. 'O? Wat dan?'

'Het verleden,' antwoordde Adeline, en Kitty wist onmiddellijk dat ze doelde op de dolende geesten van de Lords Deverill. 'De vloek móét worden opgeheven. En misschien ben jij daartoe in staat. Sterker nog, misschien ben jij wel de enige die daarvoor kan zorgen.'

'Maar Celia heeft het kasteel gekocht, grootmama.'

'Jack O'Leary is de sleutel die de poorten zal ontsluiten, zodat die arme zielen eindelijk hun gevangenis kunnen verlaten.'

'Maar ik kan niet met Jack trouwen. En het kasteel zal ook nooit van

mij zijn.’ De woorden bleven als prikkeldraad in haar keel haken. ‘Hoe graag ik het ook zou willen.’

‘Tegen wie heb je het?’ Celia kwam aanlopen en liet haar blik fronsend, wantrouwend door de lege ruimte gaan. ‘Je staat toch niet weer met die geesten van je te praten, hè? Ik hoop echt dat ze weg zijn tegen de tijd dat Archie en ik hier komen wonen.’ Ze lachte nerveus. ‘Ik liep net te denken, misschien begin ik wel een literaire salon. Ik vind de mensen uit de literaire wereld altijd zó aantrekkelijk. Heb jij dat ook? Of misschien laten we wel een spiritist uit Londen komen, om seances te houden. Dat is tegenwoordig erg in de mode. Sjonge, dat zou dolletjes zijn. Stel je voor dat Oliver Cromwell verschijnt en ons de stuipen op het lijf jaagt! Ach, ik heb zo veel geweldige ideeën. Zou het ook niet kostelijk zijn om het zomerbal in ere te herstellen?’ Ze schoof haar arm door die van Kitty. ‘Kom, we laten de auto hier staan en we lopen met je paard naar het jachthuis. Ik heb Archie daar achtergelaten om oom Bertie te vertellen dat wij het kasteel hebben gekocht. Hoe denk je dat hij het vindt?’

Kitty dwong zichzelf diep adem te halen. Lijden is ook een leerschool in geduld, en Kitty had haar pijn en haar verdriet altijd meesterlijk weten te verbergen. ‘Hij is vast en zeker net zo blij als ik,’ antwoordde ze terwijl ze met haar nichtje terugliep naar de hal. ‘Het hemd is nader dan de rok. Daar zijn alle Deverills het over eens.’

Bridget Lockwood zat aan tafel in de boerderij waar ze als Bridie Doyle was opgegroeid en ze voelde zich slecht op haar gemak, een vreemde eend in de bijt. De ruimte leek te klein, alsof ze het allemaal was ontgroeid – de meubels, de lage vertrekken, de weinige ramen waardoor ze ooit naar de sterren had gekeken, dromend van een beter leven. Haar kleren waren te elegant, haar geitenleren handschoenen en chique hoed net zo misplaatst in het huis van haar jeugd als een circuspaard in een koeienstal. In haar nieuwe leven als Mrs. Lockwood was ze zo gewend geraakt aan verfijning dat haar vroegere, simpele bestaan haar niet meer kon bekoren. En toch verlangde het meisje in haar, het meisje dat in Amerika jarenlang heimwee naar huis had gehad, terug naar de troost van alles wat haar eens zo vertrouwd was geweest. Ze dacht eraan hoe vaak ze in deze zelfde stoel had zitten dromen, met de smaak van de turf-